

[Einer-Jensen.]

ved en Nedsættelse af Arbejdstiden og ved en Nedsættelse af den Løn, de oppebar. Jeg tror ikke, jeg husker meget fejl i, at dengang bekæmpede Forslagsstillerne og vi i Fællesskab Bestemmelsen om Nedsættelsen i Lønningerne. Ved Ændringen af Arbejdsløshedsloven i 1932 blev denne Bestemmelse ændret, saaledes at der nu betales fuld Løn ved Nødhjælpsarbejder og ved det Arbejde, ved hvilket man beskæftiges i Henhold til Lov af 13. April 1938.

Det forekommer mig, at ved at gennemføre det foreliggende Lovforslag vilde man gøre de Arbejdere, der er beskæftigede ved dette Nødhjælpsarbejde, en meget daarlig Tjeneste. I Henhold til en Resolution af Socialministeriet er det nemlig bestemt, at Arbejdsløshedskasserne bør fastsætte, at en Mand, der har været beskæftiget ved Nødhjælpsarbejde i 26 Uger, derved har generhvervet sin Rettighed i Arbejdsløshedskassen uanset det Antal Timer, han har arbejdet om Ugen. Hvis man nu skulde udvide dette Antal Timer, vilde man forkorte det Antal Uger, den paagældende var i Arbejde, og saaledes vilde han ikke opnaa at generhverve sine Rettigheder i Arbejdsløshedskassen, hvilket netop er et af de Formaal, som Loven har. Jeg tror derfor, at jeg følger mig fuldkommen sikker paa, at om man spurgte de paagældende Arbejdere, om de ønskede dette Lovforslag gennemført, vilde de være fuldkommen uenige med det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen.

Jeg vil føje til, at det kan vel ikke være Meningen, at de 48 Timer skal fastsættes. Det er jo en kendt Sag, at Jord- og Betonarbejde — og det er jo en væsentlig Del af dette Arbejde — er et Sæsonfag, der i høj Grad er afhængigt af Vind og Vejr. De 36 Timer, Loven har fastsat, er jo en Garanti for et Timetal. Hvis det ærede Medlem tager en Opgørelse over det Antal „Spadseredage“ paa Grund af Vind og Vejr, som Arbejderne inden for dette Fag har, vilde han hurtigt komme til den Erkendelse, at han skal trække 10—15 pCt. af de 48 Timer fra for at naa det, der er det normale Antal Timer, de paagældende har haft.

Selv om dette Lovforslag gaar ud paa at medvirke til det Formaal, som Loven af 13. April 1938 har, vilde Gennemførelsen af det betyde, at man gjorde de Arbejdere, der beskæftiges ved de paagældende Arbejder, en Bjørnetjeneste, idet de ikke saa hurtigt som nu, med et saa lille Antal Timer som nu, kan naa ind under den normale Arbejdsløshedsforsikring igen.

Jeg kan derfor ikke anbefale det fore-

liggende Lovforslag, og jeg henstiller til det ærede Medlem efter de af Socialministeren nu gjorte Bemærkninger, at han trækker sit Forslag tilbage.

Erik Eriksen: Jeg skal kun gøre ganske enkelte Bemærkninger. Det kan sikkert ikke virke overraskende paa Tingets Medlemmer, at mit Parti maa gaa imod det foreliggende Lovforslag. Ikke saadan forstaa, at vi skulde være Modstandere af en ugentlig Arbejdstid paa 48 Timer, ingenlunde — vi har, da Loven om Beskæftigelse af arbejdsløse var til Behandling her i Tinget, stillet Forslag om en saadan Arbejdstid, men det var naturligvis i Forbindelse med en helt anden Opbygning af Loven, ud fra helt andre Principper end dem, der er opretholdt i Loven. Nu er Lønsatserne for disse Nødhjælpsarbejder fastsat som Tarifløn, og deraf følger, at vi ikke kan være med til at sætte Time-tallet op.

Vort Standpunkt har hele Tiden været, at det ganske afgjort maa være saaledes, at de Mennesker, der er beskæftiget ved disse Nødhjælpsarbejder, har en væsentlig Interesse i at søge Arbejde i det private Erhvervsliv. Denne Interesse maa ikke svækkes eller undergraves. Landbruget f. Eks. vilde slet ikke være i Stand til at konkurrere med saadanne ugentlige Lønninger som dem, der i mange Tilfælde vilde være Tale om, og dette vilde betyde, at Strømmen fra Land til By vilde vokse yderligere, hvis dette Forslag blev Lov. Jeg kan derfor ganske slutte mig til det, den højtærede Socialminister sagde, at naar der kan tjenes 49—50 Kr. om Ugen efter Loven, maa dette være tilfredsstillende. Anderledes kan det ikke være; der maa og skal være en Fordel forbundet med at være beskæftiget i det private Erhvervsliv. Ellers kommer vi selv sagt ud i Tilstande, som er ganske uholdbare.

Vi har stemt imod Beskæftigelseslovgivningen — den saakaldte Beskæftigelseslovgivning —, fordi den efter vor Opfattelse indeholdt mange daarlige Principper, og ogsaa fordi vore Synspunkter ikke paa noget Omraade kunde accepteres, og naar nu Regeringen ønsker denne Lovgivning opretholdt i dens nuværende Skikkelse, er der ingen Grund for os til at blande os i den Strid, der er her mellem Ministeren og det kommunistiske Parti.

Yderligere skal jeg kun gøre den almindelige Bemærkning, at desværre maa det erkendes, at som beskæftigelsesmæssig Foranstaltning betragtet betyder offentlige Arbejder uhyre lidt. Det er ad ganske andre